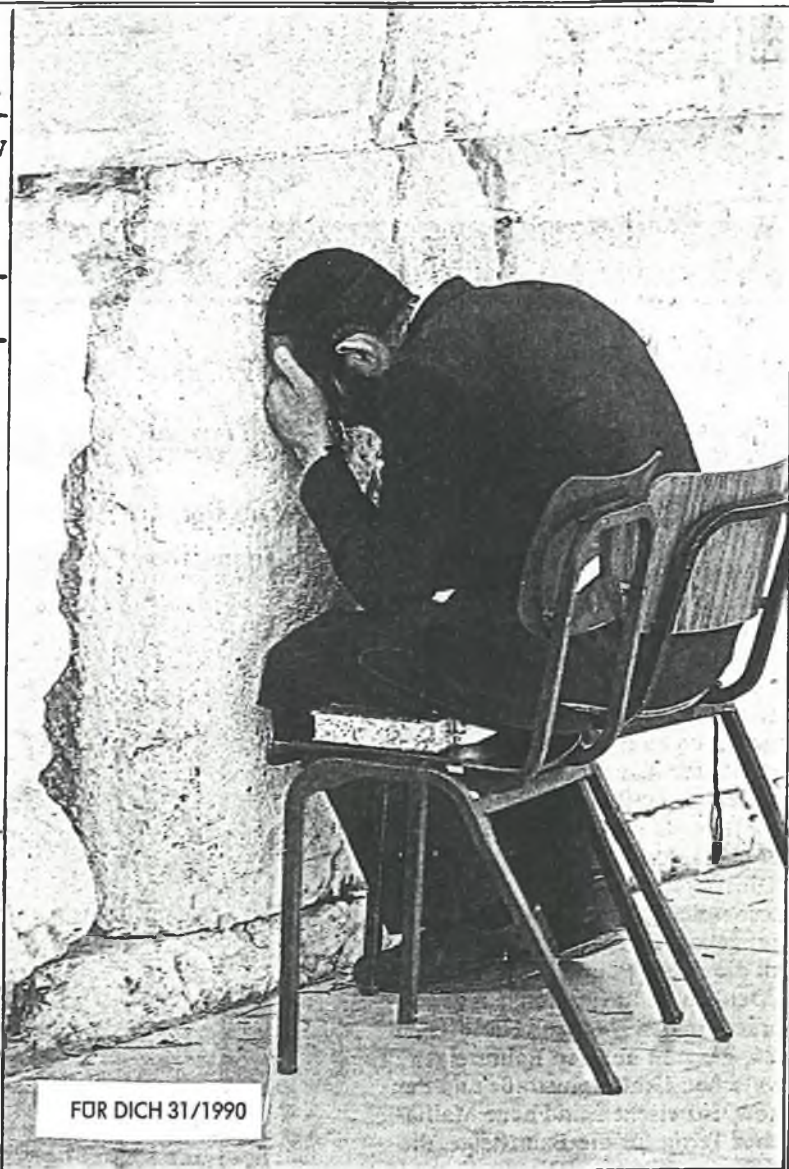

5750 ZÁŘÍ 1990
ELUL

Dne 1.8.1990 navštívil předsedu ŽNO v Praze pana PhM. K. Wassermanna jistý pan Ďurko, který se představil jako funkcionář Slovenské národní strany. Přišel se informovat o důvodech, které vedou židovskou veřejnost a část zahraničního tisku k "útokům" na potomky vůdců Slovenského státu. Byl seznámen s fakty o chování Slovenského státu k židovským občanům, byly mu předloženy údaje o počtu deportovaných a zavražděných. Pan Ďurko prohlásil, že o těchto záležitostech nic neví a vyslovil domněnku, že za deportace jsou odpovědní nikoli Slováci, ale Němci. Podle jeho informací prý osud Židů za 2.svět. války mají na svědomí kolaboranti z jejich vlastních řad. Na to se nedalo již nic slušného odpovědět a rozhovor byl ukončen. Není bez zajímavosti, že pan Ďurko přiznal, že mnozí členové jeho strany vlastnili dříve legitimaci KSČ.

Roš chodeš č.9/90

Franz Werfel: Proč jsi mě stvořil, můj Pane

a Bože...

u v n ě t ě č í s l a :

1. Josef Volařík: Slovo mají pánové Kohn a Roubíček.
2. Národní listy: V o l b y v Č S R. /Lipský/ Měsíčník křesťansko-konzervativní unie.
3. Vladimír Hajný: Nemusíte se mnou souhlasit.
4. Vladimír Stědrý: Jak se stalo Československo satelitem Sovětského svazu. Pokrač.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MÍČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 7

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
rada: Marta Zemanová

38

Pan Kohn a Roubíček si prohlížejí státní znak zobrazující hrdou minulost království českého i současnost reálné demokracie.

- No copak tomu říkáš, pane Kohn, není ten náš český lev vopravdu vzácnější? Ta koruna, tolik zlata na jedné hlavě!

Pan Kohn se zadumaně podívá na pař Roubíčka a praví: Máš by se ten náš český lev, León, jak říkáme po našem, přeci jen víc zamlouval s h v ě z d o u .

- Nebláznějš', pane Kohn, s p ě t i c í p o u ?

- Nebuďte bláhovejš', pane Roubíček, kdo říká že s p ě t i c í p o u ?

- - -

Pan Kohn a Roubíček se sešli poté, co se dohodli, že v rámci rámce belle epoque převlékání kabátů si pořídí nová saka, aby tak neztratili krok s nejnovější módou.

Pan Roubíček hned z povzdálí: Co to nevidím, pane Kohn, vy máte dokonce i nový kalhoty? To jste se musel saframentsky prásknout přes kapsu.

- Neprásk', pane Roubíček, odvětil jako vždy vyrovnaným hlasem pan Kohn. Já nejsem ve svých investicích polovičatejš' jako někdo. Nestačí se jen "prekabátit", velkéj formát se umí také "prekalhotit".

- - -

Nastala doba privatizace podniků a předávání majetků do soukromých rukou. Pan Roubíček si již vzal do socialistické péče zanedbaný antikvariát. Pan Kohn však váhal, což mu pan Roubíček neopomenul vytknout při každém setkání.

- Pane Kohn, já se vám divím, vždycky tak úspěšnějš' podnikatel a vy pořád nic....

- Bejt na vašem místě, pane Roubíček, byl bych zticha. Včera jsem získal do svého vlastnictví Hladovou zeď v petřínských sadech. Za jednu korunu, pane Roubíček, symbolickou.

- Vy jste koupil Hladovou zeď? No to mne teda podržte!

- Pane Roubíček, namítl pan Kohn, Praha je přeci pokládána za evropskej Jeruzalém a kdepak tu máte Zeď nářků? Kde? Stačilo vyřídit par formalit a přejít Jordán, pardón - Vltavu a hotovo. A navíc ještě celé území na západním břehu Jordánu, pardón - Vltavy je naše, pardón - moje.

Pan Roubíček se napřímil, spěšně podal panu Kohnovi ruku a dal se do běhu.

- Kampak tak zhurta, pane Roubíček? volal za ním pan Kohn.

- Na Berlín, na Berlín! Aby mi ty poslední zbytky berlínské zdi nerozprodali před nosem.

Malichernej naivka, zamumlal pod vousy pan Kohn, Čínskou zeď mi ale stejně nevyfoukne.

Nemusíte se mnou souhlasit.

Původně jsem svůj příspěvek chtěl napsat proti mafii, myslím tím mafii, které se říká nomenklaturní bratrstvo a která se už už chystá přebírat moc, ne sice politickou, ale "jen" ekonomickou, což ovšem oni sami jako správní marxisté-leninovci hodnotí jako jedno a to samé. My taky.

Nevím zda tyto staré struktury postupují podle nějakého vstřícného plánu /Gegenplan/, ale to není důležité, neboť úspěch je zaručen. Stačí říci, že ovládnou-li tržní ekonomiku stanou se z nich jaksi automaticky ti největší upevňovatelé demokratických poměrů s podmínkou volné soutěže a konkurence, která jak jsem přesvědčen jim zaručí větší prosperitu než za komunistů i když si tehdy žili královsky proti nám ostatním. Potřebný kapitál v náležité výši mají převážně jen oni.

Ano, ano, teď jen stačí přežít oněch pověstných sedm let, ale jak to udělat, aby byli neviditelní jako lochnesska či mimozemšťané a my ostatní budeme pokyvovat hlavou a říkat, no vida, zase jedna vědecká expedice nás přesvědčila o jejich neexistenci. A pak najednou z čista jasna budeme stát před další šokovou terapií - zoufalé hledání demokracie a prosperity.

Mezitím jsme se však dostali také tak trochu do situace, tentokrát již ne vinou již pověstných starých struktur, kdy odvaha se zase začala posuzovat jako vyjímečná občanská ctnost. Redaktoři velkých a malých žurnálů a novin mohou vyprávět jak malá je dnes vzdálenost od žoviálního poklepávání po ramenu po výstražné zvuky připomínající ranní srážky osobních vlaků.

Nastává okamžik, kdy nejen bezvýznamné příspěvky jako je tento, ale i holá fakta vztahující se k 17.listopadu a následných podezřelých pohybech v československé armádě v této souvislosti, se jen tak beze všeho nedostanou do masmédií. A to s podivem na zásah z nejvyšších míst. Jistě existují vojenská tajemství jejichž vyzrazení je nežádoucí avšak jaký smrtelný hřích ve vztahu k moskevskému principu může znamenat malá studentská demonstrace, aby dovedla zpochybnit naši suverenitu.

Bože, jak daleko jsem zašel. Píši to také proto, abych upozornil na známý fakt, jež se mi v minulých dnech a týdnech často v diskuzi s občany objevuje. Již více občanů /z různých vrstev od redaktora, přes stavebního technika k dělníkům/ se shoduje v zajímavé skutečnosti. Vlny 16,19,25,31,41 atd. se pro nás stávají opět nejoblíbenější stanicí. Po několika měsících euforie nad našim mluveným slovem z oficiálních sdělovacích prostředků, se stále častěji pokorně vracíme k poslechu Svobodné Evropy pro její objektivní informace a zasvěcené komentáře s celou škálou znějících strun i těch z krajních tónů, jež ani dnes ještě u nás nezní plným hlasem.

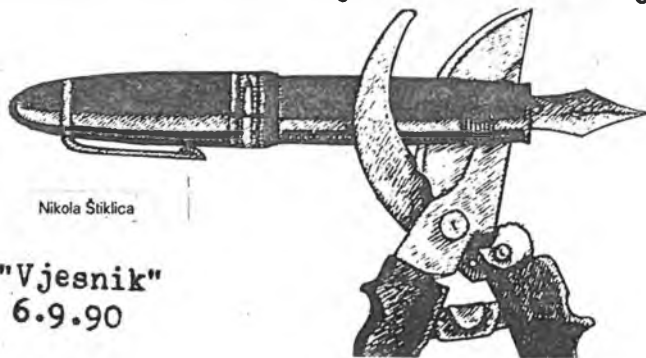
To, že se posluchači vrací ke své oblíbené stanici není však jednoznačně důsledkem jistého zajíkaní, nedořeknutí či přímo řitním horolezectvím v pražském radiu, ale a to v rozhodující míře v důsledku jen tří písmenek a ty zní: u m í !

S pobavením jsem pozoroval při návštěvách Československa redaktory Svobodné Evropy, kteří museli nesčíslněkrát odpovídat na otázku, kdy že bude vysílání RFE zrušeno, když už máme tu svobodu a demokracii a vůbec jsem jim nezavídel. Jen jsem s nostalgií vzpomínal na dobu před 22 lety, kdy jsme se redaktorů RFE ptali na totéž až agresivně a jak záhy jsme z toho vystřízlivěli.

Ne, že by byla situace podobná, ale my ze Střední Evropy nikdy nezapomeneme, jak lehce z nejčistší demokracie vzniká diktatura nejhrubšího zrna /stačí k tomu ty nejdemokratičtější volby jaké si umíme představit/. A tak tedy ze zkušenosti už vím jak jsou takové otázky zavádějící a v konečném výsledku proti našim zájmům. Vždyť svobody není nikdy dost. Je dobře, že to Američani v našem případě nezapomněli a v tom smyslu zůstáváme jejich dlužníky.

11.září 1990

Vladimír Hajný

samovolně z volebních seznamů 250.000 až 300.000 zřejmě protikomunistických voličů pod záminkou, že jde o lidi, kteří za války kolabovali s nacisty. Ripka tvrdí, že tím komunisté připravili své partnery v NF při nejmenším od deset mandátů. (29). K tomu je ještě třeba podotknout, že mnoho oprávněných voličů pohlíželo na strany v NF zastoupené jako na zrádce národa a že mnozí z nich o zapsání do volebních seznamů ani nestáli.

Nátlak komunistů na voliče, zejména v menších městech a obcích, byl nesmírný. Národně socialistická strana považovala za velký úspěch (kterým se ještě dnes v exilu honosí) že získala 55 mandátů proti 113 komunistickým, zatím co lidovci a sociální demokraté získali pouze 47 a 36 mandátů. Na Slovensku získali komunisté jen 21 mandátů proti 43 Slovenské demokratické strany. V poslední chvíli povolené strany Slobody a Práce, které nemohly již rozvinout širší agitační činnost, dosáhly pouze tří a dvou mandátů.

Po těchto volbách se stal ministerským předsedou Klement Gottwald.

Komunistům se sice podařilo své posice posílit, avšak ani pod nejhrubším nátlakem se jim nepodařilo získat očekávanou nadpoloviční většinu. Tím intenzivněji se věnovali další podvratné činnosti.

Od chvíle kdy se válka skončila, zavedli, se souhlasem svých partnerů, sovětské zřízení v samosprávě obecní, okresní a zemské, a soustředili se na infiltraci státní správy a exekutivy. 'Národní správy' byly Národní frontou dosazovány do všech spolků, ať již vzdělávacích, kulturních, sociálních, do tělovýchovných organizací, družstev, škol, hospodářských podniků, institucí atd., ať již byly na nejmenším vesnici nebo ve městě. A toto všechno se provádělo za asistence policie a samozřejmě pod 'ochranou' Rudé armády. Krytí Národní frontou měli komunisté všude přístup.

Největší úsilí soustředili však komunisté na uchvácení státní policie a armády. Ripka potvrzuje, že

"ihned po osvobození jsme se setkávali s vytrvalými pokusy komunistického ministerstva vnitra o ovládnutí policie. (Komunisté) pronikli do vyšších i nižších řad a jakmile se jim tam podařilo zakotvit začali zastařovat obyvatelstvo, používající metody, které byly v zřejmém rozporu s demokratickými zákony: hrozili zatýkáním a také zatýkali občany, kteří jim oponovali; protahovali policejní vyšetřování než zatčené předvedli před vyšetřujícího soudce; se zatčenými se zacházelo brutálně; policie používala agentů provokatérů; odposlouchávala soukromé telefonické rozhovory; občané, zejména ti, kteří udržovali styky se západem, byli špehováni." (30).

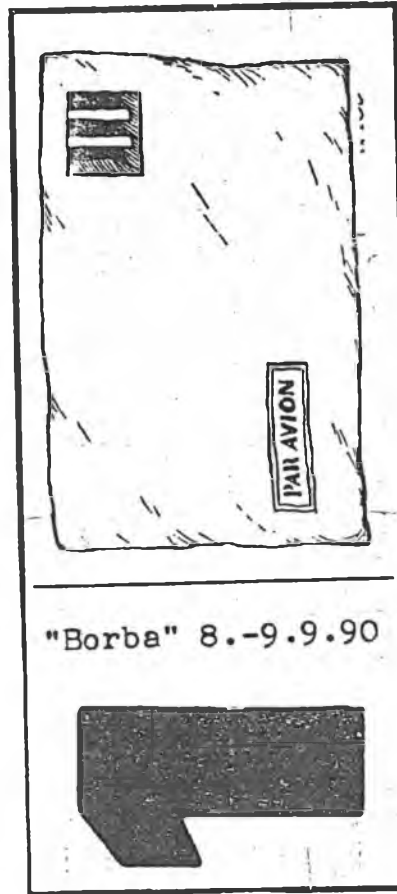

Рис. Е. ВАСИЛЬЕВА.

"Trud" 9.9.90

mezi venkovským obyvatelstvem" (23), pak je to vyslovené podcenění tehdejší situace. Venkovský lid nechtěl o Benešovi ani slyšet, což dokazuje již sama skutečnost, že se řečníci, vyslaní na venkov korteši Národní fronty, pokud mohli vyhýbali Benešovu jménu a kde mohli dovolávali se ve své agitaci pro Benešovu totalitní demokracii památky prvního presidenta T. G. Masaryka, díla zesnulého předsedy Čs. republikánské strany Antonína Švehly a jiných skutečných demokratů z doby první republiky, jejichž jména byla venkovským lidem respektována. A pokud jde o očekávaný vděk za vyhnání sudetských Němců, ono právě umožnilo komunistům část národa zkorumpovat, místo aby se celý národ vděčně sjednotil kolem Benešovy strany národní socialistické. Zemědělce, od začátku vůči komunistickým slibům a přidělovým dekretům krajně nedůvěřivé, se jim sice podařilo ožebračit, avšak nikoliv koupit.

Zaskočení komunisty.

Nesmírnou výhodou komunistů bylo, že vtáhli do Prahy hned v patách Rudé armády, zatím co Beneš a jeho londýnská skupina byli od začátku dubna do poloviny května zdržováni Rusy pod nejrůznějšími záminkami v Košicích a prakticky tam odříznuti od světa. Sovětská vláda nedodržela svůj slib dát Benešovi k dispozici vysílačku, kterou by udržoval spojení s Londýnem a Prahou, a jako kapitola z dobrodružného románu se čte Ripkovo usilí, dostat se telegraficky ve styk s hlavou osvobozeného Československa. (34)

Prvým činem Gottwaldovy skupiny v Praze bylo rozpuštění "Českého Národního Výboru", v němž byli zastoupeni představitelé protinacistického odboje z různých politických stran, a který také vedl pražské povstání.

Ripka a jeho přátelé se domnívali, že právě s pomocí tohoto výboru se jim podaří přimět komunisty k ústupkům, především k změnám ve vládě, na které by se podíleli též někteří 'vybraní' odbojoví pracovníci, jak bylo výboru z Londýna tajně slibováno. Rychlým zásahem komunistů byl tento plán odsouzen k zániku a Ripka resignovaně přiznává, že "komunisté věděli, jak takovému nebezpečí čelit" a že "byli pány situace". (35)

Již tehdy se mohl Beneš přesvědčit, že nebude tak snadné vyhnat komunisty z posic, které v Moskvě dostali, že se to nakonec vůbec nepodaří.

Podvratná činnost komunistů a jejich vytrvalá, bezohledná infiltrace se posléze stala jejich partnerům v NF nesnesitelnou. Nechtěli a ani nemohli dále nečinně přihlížet, jak se zmocňují

stále dalších posic, jak vytvářejí sobě oddané a po zuby ozbrojené policejní sbory, jednou pod záminkou, že musí stíhat 'Banderovce' t.j. příslušníky národní ukrajinské protikomunistické skupiny, jindy zase, že musí chránit české pohraniční kraje proti sudetským Němcům (!). (Tyto motorisované policejní jednotky to také byly, které ve dnech únorové vládní krize obsadily Prahu, poz.pis.)

Všem partnerům v NF bylo také známo, že sekretariáty KSČ slouží straně za skladiště zbraní, kterými byli vyzbrojováni spolehliví straníci a t. zv. partyzáni, jejichž úkolem bylo pomáhat policii v boji proti "reakcionářům" a "podvratným živlům". Partneři komunistů byli varováni, avšak všechny výstrahy brali na lehkou váhu, anebo si skutečně uvědomovali, že jsou proti komunistickým spiklencům bezmocní. Tyto strany dostávaly též po dlouhou dobu zprávy o propuštění nekomunistických policistů, jejichž místa komunisté z ministerstva vnitra obsazovali nekvalifikovanými, zato však oddanými bolševiky. Tato podvratná činnost vyvrcholila 13. února 1945.

Toho dne zasedala ministerská rada. Národně socialistický ministr dr. Drtina se zvedl, aby protestoval právě proti stále intenzivnější infiltraci policejních sborů. Zatím co hovořil, obdržel národně socialističtí ministři zprávu svého důvěrníka, že se ministerstvo vnitra rozhodlo sesadit osm nekomunistických oblastních policejních důstojníků a nahradit je svými lidmi. Případ byl o to závažnější, že pouze oblastní důstojníci směli policejním sborům přidělovat zbraně a střelivo. V zápětí požádal min. Drtina ministra vnitra Noska, aby sesazení těchto policejních důstojníků odložil, aby tak vláda měla možnost v klidu rozhodnout o dalším postupu. (36)

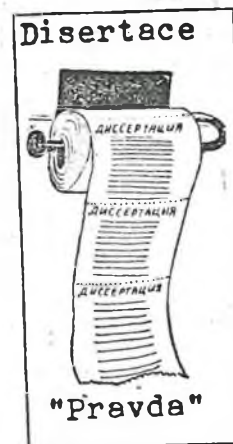
Cesta do pastí.

Tímto požadavkem se koaliční partneři dotkli nejcitlivějšího místa v podvratné činnosti, prováděné komunistickou stranou již po léta. Ani demise dvanácti ministrů, kteří v Gottwaldově vládě reprezentovali stranu národně socialistickou, lidovou a slovenskou Demokratickou stranu, ku které došlo 20. února 1948, nedokázala přimět komunisty, aby se vzdali posic, které již byli v policejních sborech získali.

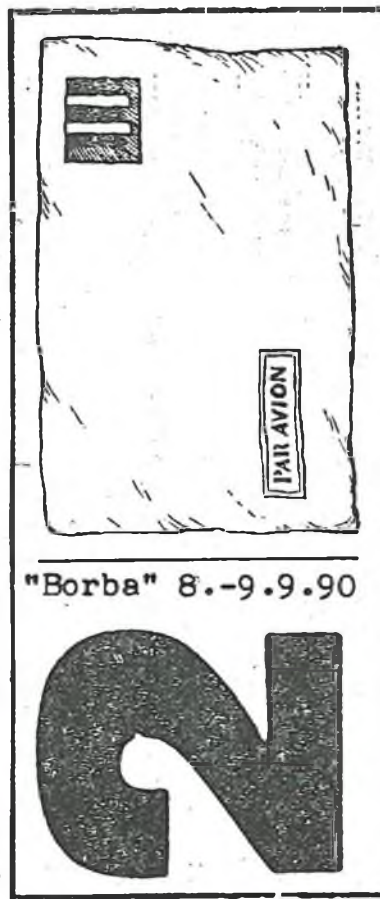
Deset let po této události odůvodnil 'historik' KSČ Jindřich Veselý neústupnost vedení KSČ v této otázce jednou větou:

"Komunistická strana se důsledně řídila Leninovou poučkou, že po úspěšně provedené revoluci a po zřízení revoluční vlády spočívá jedna z hlavních úloh v rozbití starého

Pokrač.

A. Anacoba.

To je ovšem zdrcující doznání jednoho z vedoucích činitelů Národní fronty.

Pokud šlo o armádu, komunisté docílili toho, že důstojníci a poddůstojníci, kteří se vrátili z Anglie nebo ze Středního Východu, byli rozptýleni po bezvýznamných posádkách a ostatní 'nespolehliví', t.j. ti, kteří se nepřihlásili ke komunistické straně a neprošli 'stranickým školením', byli postupně vyřazeni.

Gloriola mizí.

Za svých londýnských rozhovorů s býv. předsedou německé sociálně demokratické strany v ČSR, Wenzlem Jakschem, mluvil Beneš, jak jsme již uvedli, o 'velkých revolučních změnách' a o 'revoluční retribuci'. (31) Avšak to, co se po skončení války v ČSR odehrávalo překonalo možná i jeho vlastní představy 'retribuce'. Při všem svém počínání v exilu se Beneš zřejmě spoléhal na svou autoritu a popularitu doma. Tam však, obklopen dvorem přísluhovačů a přítakávačů, přecenil tehdá obojí. Jeho popularita se omezovala na větší města a klesala s rostoucím vlivem komunistů.

(Již dva týdny po Benešově návratu, po prvých prosovětsky laděných veřejných shromážděních v Praze, řekl jeden sociálně demokratický funkcionář Ripkovi: "Tohle není, oč jsme bojovali. Ve skutečnosti jsme jen změnili nálepku." A Ripka ve své knize podotýká: "Lid byl št'astný, že byl osvobozen od nacistů, avšak bylo to jen podmíněné štěstí. Budoucnost zůstávala nejistá." (32)

Beneš se patrně také spoléhal na své spolupracovníky, stojící v čele stran sdružených s komunisty v NF, a na vděk národa za to, že jej zbavil sudetských Němců. V těchto úvahách však nebral zřetel na skutečnost, že se vracel k národu podlomnému terorem, který Gestapo rozvinulo zejména po atentátu na Heydricha v r. 1942. Ironií osudu byl právě tento atentát zosnován Benešovou vládou v Londýně, které tolik záleželo na tom dokázat, že v ČSR vládne silný protinacistický duch, nelekající se žádných obětí v akcích proti nacistům. Pomsta Gestapa za zabití Heydricha byla krutá a nelítostná. Za persekuce, která následovala, připravilo Gestapo český národ o velkou část jeho duchovní elity a podlomilo jeho vůli odporovat zlu. Vyhlazení Lidic spadá právě do této nejchmurnější doby českého národa.

Těsným spojením s komunisty, avšak především zákazem Republikánské strany si Beneš nadobro znepřátelil zemědělce, tvořící jednu z politicky nejvýznamnějších vrstev v ČSR. Jestliže Ripka píše, že "potlačení agrární strany způsobilo velký zmatek

Provedené volby v ČSR, mají mnoho stinných stránek. Je více podivné že "odpovědní činitelé" čs. veřejného života, nechali provést tyto volby osobám, které buď z neznalosti, čemuž je těžko uvěřit, nebo rozhodl i jiný zájem, který měl jiný směr než opravdu svobodný způsob voleb v ČSR.

Československo od r. 1938, nebylo svobodné, kdy již nerozhodoval ústavní zákon svobodného státu, ale hrubý a násilný nacistický diktát až do r. 1945. Košickým programem, musel národ přijmout diktát druhý, tentokrát rudý! Omezení občanských svobod!! Tato skutečnost je jistě každému jasná.

Převážná většina čs. národa byla tímto omezením postavena před novou nečekanou skutečností, jsouce zbařena svých základních práv.

Komunistická strana vedená Kl. GOTTWALDEM a levičáckým soudruhům Fierlingem, neprosto si nepřipouštěla starost, co tomu bude říkat národ.

Z MOSKVVY nám přivezli "vládu" s pres. BENEŠEM, který škrtnutím pera zakázal na přání Moskvy existenci státotvorných, demokratických stran první republiky, největší stranu republikánskou/ agrární/ živnostenskou - stranu středostavovskou, a národně demokratickou. Dr. Beneš prohlásil delegaci těchto stran, že tyto nyní již nemají národu co říci. Komunisté a jejich lokajové, podle Beneše asi ano. Co to bylo, poznal národ brzo!

Tak se zechoval Dr. Ed. BENEŠ!

Toto byla však pouhá předehra. Po 40 let, žil národ v horším temnu než o jakém psal Jirásek, ale s rozdílem 300 let! - Jak je možné, že pres. Havel připustil, že volby byly provedeny s opomenutím skutečností, že dosud existuje ústavnost čs. republiky, žádným plebiscitem nezrušená neznající volebních 5 ti %, které si prý "odborníci" vzali jako vzor z NSR. Intrika více jak průhledná, ale účinná. Čs. volební zákon přiznává kaž-

Pane presidente. Přejeme Vám vše dobré a hojnost úspěchu. TGM, říkal, že diskuse je demokracie, tedy jistě i věcná kritika.

VOLBY V ČSR.

LIPSKÝ

dé straně tolik mandátů, kolik získá hlasů, i kdyby to bylo pouze na jeden mandát. Krátkost doby k provedení voleb, bylo druhé porušení ústavního volebního zákona! Pánové již předem věděli proč tento chvat. V roce 46. bylo to stejné. Protestní volba bílým lístkem neuspěla. Tato skončila v kapsách komunistů. I tentokrát byl účel stejný a to za pomoci 5 ti %. - V r. 1992 se nesmí připustit opakování, podobný způsob voleb a to za žádnou cenu. VOLBY BEZ KOMUNISTU je HESLO DEMOKRACIE !!

Tam, kde se jedná o existenci a tím o svobodu národa, dejme stranou slabošskou frazovitost a "humanitní zástěrku. ZDE JE POTŘEBA PEVNĚ A ROZHODNĚ RUKY. - SKUTEČNOST DOKAZUJE, že podle jedině platného volebního zákona čs. republiky, jsou tyto volby NELEGALNI.!! - Proto se také již ozývají hlasy, že národ byl podveden. - Již samotné označení tak zv. SNĚMOVNA LIDU, a SNĚMOVNA NÁRODU je jasné, že se jedná o vytváření nového pokusu o LIDOVÝ SYSTÉM! Jinak novou nadvládu KSČ. - Pánové prostě přehlédli, že Čs. mělo dvoukomorové parlamentní zřízení, tedy poslancskou sněmovnu a senát, velice důležitá složka, viz nejstarší parlamentní systém Velké Británie. - Proč V. Havel připustil něco, co se přičí ústavnosti čs. republiky? Tisk v ČSR uvedl, že p. pres. Havel byl potěšen, že se komunisté dostali do parlamentu a to s miláčkem BREŽNEVA, s. Al. DUBČEKEM !! Jaká shoda náhod. Dr. Beneš v r. 1948 prohlásil, že nepodepíše žádnou vládu, ve které by nebyl GOTTWALD a tím i komunisté. GOTTWALDŮV program podle jeho slov je, jak by nám mohli zakroutit krkem. - Vidíme, že se je-

Národní Listy vydává Křesťansko konzervativní unie - Praha, pobočka Ingolstadt. - Poštách 0925 - Post 21. Řídí Otto Novák - L. Lipský. Uveřejněné dopisy nevyjadřují vždy stanovisko redakce:.

Barel naftě — 31,43 dolara